

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2025. év november hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A zaklatás vétsége miatt vádlott1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 9.Bf.64/2024/12. számú ítéletét megváltoztatja.

vádott1 vádlott bűnös zaklatás büntetében [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont].

Ezért megrovásban részesíti.

Kötelezi a vádlottat, hogy az első- és másodfokú eljárás során felmerült 154.448 (százötvennégyezer-négyszáznegyvennyolc) forint bűnügyi költséget fizesse meg az államnak.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárás során felmerült 35.000 (harmincötezer) forint bűnügyi költséget vádlott1 vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Gödöllői Járásbíróság a 2020. március 12. napján – tárgyalás mellőzésével – meghozott 22.Bpk.66/2020/2. számú büntetővégzésében megállapította, hogy vádlott1 vádlott elkövette a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntettét, ezért vele szemben 10 hónap szabadságvesztést szabott ki. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és annak végrehajtását 3 év

próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére megállapította, hogy a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

[2] A védő a büntetővégzéssel szemben a törvényes határidőn belül tárgyalás tartását kérte.

[3] A Gödöllői Járásbíróság a 2023. szeptember 28. napján megtartott nyilvános tárgyaláson kihirdetett 4.B.131/2023/7. számú ítéletében vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás bűntettében, ezért 1 év időtartamra próbára bocsátotta és kötelezte, hogy az eljárás során felmerült 154.448 forint büntügyi költséget fizesse meg az államnak.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést. Az ügyész a fellebbezés bejelentésére három munkanapot tartott fenn, majd e határidőn belül az elsőfokú ítéletet tudomásul vette.

[5] A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2024. március 26. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett 9.Bf.64/2024/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. vádlott1 vádlottat az ellene emelt – a másodfokú bíróság által a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontja szerint minősített – vád alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 154.448 forint büntügyi költséget az állam viseli. A törvényszéki ítélet [40] bekezdése értelmében a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ügyben hiányzik a joghatályos magánindítvány, ezért tévesen hozott felmentő rendelkezést, mert helyesen a Be. 567. § (1) bekezdés g) pontja alapján az eljárást megszüntető végzést kellett volna kihirdetni.

[6] A másodfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően az ügyész a vádlott terhére, bűnösségének megállapítása és vele szemben intézkedés alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést, majd a fellebbezés írásban benyújtott indokolásában már a törvényszéki ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. A vádlott és védője a törvényszék ügydöntő határozatát tudomásul vették.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.874/2024/4. számú átiratában az előzményi adatok rögzítését követően rögzítette, hogy a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó ügyészi másodfellebbezést fenntartja. Mindenekelőtt rámutatott, hogy amennyiben a másodfokú bíróság – a fentebb hivatkozottak szerint – a szándékának megfelelően az eljárást megszüntető határozatot hozott volna, abban az esetben is megnyílt volna a harmadfokú eljárás lehetősége.

[8] Álláspontja szerint a törvényszék törvénysértően állapította meg a magánindítvány hiányát, amivel kapcsolatban visszautalt a Pest Vármegyei Főügyészség fellebbezésének

indokolásában előadott érvekre. A vármegyei főügyészség szerint a sértett 2018. március 28-án egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy kéri az eljárás lefolytatását és magányindítvánnyal él a vádlottal szemben zaklatás büntette miatt. Utalt az ezt követően fogatosított kihallgatására is, amikor szintén kérte a vádlott felelősségre vonását. Véleménye szerint a laikus sértett alappal gondolhatta, hogy mindent megtett annak érdekében, hogy a vádlottal szemben az eljárást lefolytassák. A sértett által előterjesztett és rendőri jelentésben rögzített magánindítvánnyal kapcsolatban kérte figyelembe venni a BH 1983. 272. számon közzétett eseti döntésben és a Kúria Bfv.II.851/2010/5. számú végzésében foglaltakat.

[9] A fellebbviteli főügyészség szerint ugyancsak helytelen a törvényszéknek a sértetti tanúvallomás felhasználhatóságának hiányára levont következtetése és e tárgykörben tévesnek nevezte a tanúzási figyelmeztetésről szóló 4/2020. Büntető Jogegységi Határozatra hivatkozást is. Ismételten visszautalt a vármegyei főügyészség fellebbezése indokolásában írtakra, ahol a vádhatóság hangsúlyozta, hogy önmagában az a körülmény, hogy a sértett ismeretlen helyre távozott és a felkutatására tett intézkedések nem vezettek eredményre, még nem eredményezi azt, hogy a nyomozati szakban tett, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 81-82. §-ának megfelelő figyelmeztetések ismeretében tett vallomása ne lenne felhasználható a bírósági eljárásban. A vádhatóság megítélése szerint sértett sértett kihallgatására csak a korábban hatályban volt Be. szabályai szerint került sor, az akkor hatályos törvényi előírások szerint a figyelmeztetések elhangzottak, azok ismeretében nem tagadta meg a vallomástételt, így a tanú vallomása törvényesen beszerezett bizonyíték, ezért az ismeretlen helyen tartózkodó tanú esetében a Be. 527. § (1) bekezdése alapján a tárgyaláson fel kellett volna olvasni. Kiemelte továbbá, hogy a tanú részéről a vallomása felhasználhatóságát kizáró nyilatkozat nem áll rendelkezésre, míg annak nincs jelentősége, hogy amennyiben kihallgatható lett volna, akkor a vallomástételt megtagadta volna, mert ez csak egy bizonytalan feltevés.

[10] A fellebbviteli főügyészség szerint a hivatkozott eljárási szabálysértésre tekintettel a másodfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja alapján a tényállás részben felderítetlen és e megalapozatlanság a Be. 619. § (2) bekezdésben írt okból a harmadfokú eljárásban nem küszöbölhető ki. Hangsúlyozta, hogy a sértett vallomása a legfontosabb, egyben egyetlen közvetlen bizonyíték az ügyben, ezért e vallomás figyelmen kívül hagyása és a többi bizonyítékkal való együttes értékelésének elmaradása szükségképpen megalapozatlan döntést eredményezett, az így megállapított tényállás jogerős döntés alapját nem képezheti. Nem vitatta, hogy az elsőfokú eljárásban az ügyészség képviselője úgy nyilatkozott, hogy a sértett vallomásának felolvasását nem indítványozza, azonban véleménye szerint ez a nyilatkozat a járásbíróságot nem köthette és a valósághű tényállás megállapítása a Be. 163. § (2) bekezdése alapján a bíróság önálló kötelezettsége.

[11] Mind az első-, mind a másodfokú ítélet vonatkozásában rámutatott arra, hogy az élettársi kapcsolat fennállta, illetve annak hiánya tekintetében az indokolás nem áll összhangban a megállapított tényállással. E tárgykörben kifejtette, hogy a járásbíróság a sértettet a tényállásban „akkori” élettársnak jelölte meg, azonban ügydöntő határozata indokolásában már azt rögzítette, hogy a vádlott a bűncselekményt volt élettársa sérelmére követte el. A törvényszék a vádlott és a sértett élettársi közösségének hiányát kizárólag a

cselekmény napjára állapította meg, ezzel szemben ítélete indokolásában arra hivatkozott, hogy nevezett személyek soha nem álltak élettársi kapcsolatban.

[12] Mindezek alapján a másodfokú bíróság ítéletében nemcsak a vádlott felmentésére, hanem a vád tárgyává tett cselekmény minősítésére is tévesen került sor. A fellebbviteli főügyészség szerint a másodfokú bíróság ítélete a harmadfokú eljárásban ki nem küszöbölhető megalapozatlanságban szenved, ezért a Be. 619. § (2) bekezdésére figyelemmel, amely szerint a harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak, a Be. 625. § (4) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezése és a törvényszék új eljárásra utasítása indokolt, ezért indítványozta, hogy az ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét helyezze hatályon kívül és a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

[13] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen az átiratában foglaltakat fenntartotta és tartalmában megismételte. Felhívta a figyelmet arra, hogy a törvényszéknek a sértetti vallomás felhasználhatóságával kapcsolatos érvelése önellentmondásos, mert a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a vádlott és a sértett a cselekmény elkövetésekor és jelenleg sem állnak élettársi kapcsolatban, így azonban a törvényszék ügydöntő határozatának a figyelmeztetésekkel kapcsolatban kifejtett érvelése nem is bír jelentőséggel. A fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványt is fenntartotta.

[14] A vádlott védője a nyilvános ülésen előadta, hogy védői kötelessége a másodfokú bíróság magánindítvány hiányára levont következtetésével egyetérteni. A sértett nyomozás során tett vallomásának felhasználhatóságával kapcsolatban kiemelte, hogy a vád képviselője nem indítványozta a sértetti vallomásnak a tárgyaláson való felolvasását, mert arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Be. 177. § (4) bekezdése nem alkalmazható, vagyis a sértetti vallomást nem lehet a bizonyítás anyagává tenni. Megítélése szerint az eljáró bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyíték felolvasására, ezért meggyőződése szerint e kérdéskörben nem történt eljárási szabálysértés. Mindezek alapján indítványozta a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

[15] vádlott1 vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán kijelentette, hogy nem bűnös, a sértett elmondását rágalomnak minősítette, továbbá megjegyezte, hogy ha bűnös lenne, akkor már az elsőfokú bíróság ítéletét elfogadta volna.

[16] Az ügyészségnek a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó fellebbezése nem alapos, mert az ítéltábla a törvényszék ügydöntő határozatát érdemi felülbírálatra alkalmasnak találta. Az ügyészi fellebbezés egyéb okból vezetett eredményre.

[17] A Kúria Bhar.III.111/2019/8. számú végzésének, majd a BH 2021. 68. számú eseti döntésének iránymutatására figyelemmel az ítéltábla elsőként azt vizsgálta meg, hogy a

bejelentett fellebbezések alapján van-e helye a harmadfokú eljárásnak, ugyanis a Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésre kizárólag a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén van lehetőség.

[18] A Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette. Jelen esetben a Budapest Környéki Törvényszék – a járásbíróság bűnösséget megállapító ítéletével szemben – a vádlottat az ellene „zaklatás vétsége” miatt emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette. A törvényszék felmentő ítéletének indokolásából, így különösen a

[40] bekezdésből kitűnik, hogy a másodfokú bíróság döntése – a magánindítvány hiányának megállapítására tekintettel – valójában eljárást megszüntető végzés kihirdetésére irányult, azonban tévesen a vádlottat ítéleti határozat formájában az ellene emelt vád alól felmentette. A másodfokú bíróság tévedése a harmadfokú bírósági eljárás megnyílása szempontjából azért irreleváns, mert a hivatkozott törvényi előírás értelmében a járásbíróság bűnösséget megállapító ítéletéhez képest mind a felmentő, mind az eljárást megszüntető rendelkezés ellentétesnek minősül. E tényadatok tehát kétségtől meggyőzték a másodfokú ítélet elleni, a Be. 616. § a), b) és c) pontján alapuló – a vádlottat, az ügyészséget és a védőt megillető – fellebbezés lehetőségét.

[19] A Be. 615. § (3)-(5) bekezdései meghatározzák a másodfellebbezéssel támadható másodfokú ítéleti rendelkezések körét, így joghatályos csak az a fellebbezés lehet, amely valóban megnyílt fellebbezési jog esetén, a másodfokú ítélet másodfellebbezéssel támadható részét, illetve rendelkezését kifogásolja.

[20] A Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja szerint a fellebbezés sérelmezheti az ellentétes döntést, illetve a hivatkozott törvényhely b) pontja szerint kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését, vagy részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett.

[21] Amint azt a Kúria a fentebb hivatkozott végzésében és eseti döntésében is leírta, az eltérő rendelkezés, mint törvényes fellebbezési ok rendeltetése nyilvánvalóan az, hogy lehetőség nyíljon az eltérést eldöntő új eljárási fokra. A hatályos Be. ehhez, a korábbi eljárási törvényben is meglévő feltételhez hozzárendelte, hogy nem önmagában az eltérés, ellentét (objektíve), hanem annak fájlalása, sérelmezése (szubjektíve) adja ki együtt a harmadfokú eljárás megnyitását.

[22] A másodfokú ítélet ellen a Pest Vármegyei Főügyészség a vádlott terhére, bűnösségének megállapítása és vele szemben intézkedés alkalmazása miatt jelentett be fellebbezést, majd a fellebbezés irányát a törvényszék ügydöntő határozatának hatályon kívül helyezésére módosította.

[23] Mindez azt jelenti, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja és a) pontjának ab) alpontja, valamint b) pontja értelmében a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, a másodfokú ítéletnek azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, valamint az elsőfokú és másodfokú bírósági eljárást bírálta felül. Ezen túlmenően a Be. 618. § (2) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben.

[24] A Kúria a 2022. július 4. napján meghozott 2.Bhar.II.1.491/2021/10. számú végzésének

[64] és [65] bekezdésében foglaltak szerint a rendes jogorvoslati rendszerben a felülbírálat – eltérő törvényi rendelkezések hiányában – valamennyi anyagi és eljárási szabály helyes alkalmazására kiterjed, az eljárás törvényességének vizsgálata pedig megelőzi a tényállás megalapozottságának vizsgálatát. Az eljárási szabálysértés, ha az ügynevezett abszolút hatályon kívül helyezési ok (Be. 608. §), a felülbírált döntés kötelező hatályon kívül helyezésére vezet. Ezzel szemben a relatív eljárási hiba (Be. 609. §) – amennyiben arra lehetőség van – a másodfokú eljárásban orvosolható. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére vezető mérlegelést nem tűrő okokat (Be. 608. § (1) bekezdés, Be. 610. §) a törvény taxatívén határozza meg, míg a relatív eljárási szabálysértések tekintetében akként szabályoz, hogy arra csak akkor kerülhet sor, ha a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására és ebben a körben nevesíti az indokolási kötelezettség nem vagy részbeni teljesítését (Be. 609. § (1) és (2) bekezdés).

[25] Az ítéltábla megállapította, hogy az eljáró bíróságok a perrendi szabályokat túlnyomó részben megtartották, azonban a járásbíróság és a törvényszék is az első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez nem vezető, relatív eljárási szabálysértést követett el az alábbiak szerint.

[26] Az elsőfokú bíróság ítélete [9] bekezdésében rögzítette, hogy az ismeretlen helyen tartózkodó sértett felkutatására tett intézkedések nem vezettek eredményre, majd kijelentette, hogy a nyomozás során tett tanúvallomása „nem volt felhasználható bizonyítékként”, azonban ez utóbbi megállapításának nem adta indokát, ügydöntő határozatából nem olvasható ki, hogy milyen gondolatmenet alapján jutott e végkövetkeztetésre. A szövegkörnyezetre tekintettel az ítéltábla csak feltételezi, hogy a járásbíróság a nyomozati tanúvallomást azért nem tette a bizonyítási anyag részévé, mert az elkövetéskor hozzátartozónak minősült sértett ismeretlen helyen tartózkodik.

[27] A másodfokú bíróság ugyancsak arra az álláspontra helyezkedett, hogy az időközben ismeretlen helyre távozott sértett nyomozati szakban tett vallomása nem használható fel bizonyítékként. A járásbírósággal ellentétben ítélete [23] bekezdésében részletes, a tanúzási figyelmeztetésről szóló 4/2020. Büntető Jogegységi Határozaton (továbbiakban

4/2020. számú BJE határozat) alapuló indokolásban fejtette ki érveit, amelyek eredményeként megállapította, hogy „az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a – törvényi figyelmeztetés hiányában – nem használta fel az ismeretlen helyen tartózkodó sértett nyomozati vallomását”.

[28] A harmadfokú felülbírálat keretében érdemben kizárólag a törvényszék gondolatmenete ellenőrizhető, mert a járásbíróság adós maradt a sértetti vallomás felhasználhatósága mellőzésének indokaival. A másodfokú bíróság indokolása részletesen idézi a 4/2020. számú BJE határozatban foglaltakat, azonban annak pontos megjelölése a törvényszék ügydöntő határozatából is kimaradt, hogy miért nem használta fel bizonyítékként sértett sértett nyomozati tanúvallomását. Az ítéltábla ebben az esetben is csak feltételezi, hogy a másodfokú bíróság azért döntött a sértetti vallomás felolvasása, vagyis felhasználhatósága ellen, mert nem lehetett kétséget kizáró bizonyossággal elvetni azt a lehetőséget, hogy a sértett a bírósági kihallgatása előtt a mentességi jogára történt figyelmeztetést követően megtagadná a vallomástételt.

[29] Tényként rögzíthető, hogy a sértettet a nyomozás során a kihallgatásakor hatályban volt a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény előírásainak megfelelően, a szükséges törvényi figyelmeztetések, így többek között e törvény 82. § (1) bekezdés a) pontja alapján megillető mentességi jogára történt kioktatás után hallgatták ki. A sértett a tanúkihallgatásról felvett jegyzőkönyvben sajátkezűleg le is írta, hogy „Megértettem, nem élek törvényadta jogommal, vallomást teszek.” (nyom. ir. 23. oldal).

[30] A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 870. § (1) bekezdése értelmében a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza (BH 2019. 103.), vagyis a sértett nyomozás során tett tanúvallomása a bizonyítékok körébe vonható, mert – az ügyészség álláspontjával egyetértve – törvényesen beszerzett bizonyíték.

[31] A 4/2020. számú BJE határozat meghozatalakor a Be. 871. § (2) bekezdése úgy rendelkezett, hogy a törvénynek a korábbi tanúvallomás felhasználására vonatkozó szabályait azon tanúvallomások vonatkozásában lehet alkalmazni, amelyeknél a tanúzási figyelmeztetésre e törvény rendelkezései szerint került sor. A Be. 871. § jelenleg hatályos meghatározása értelmében a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban e törvénynek a tanúvallomás felhasználására vonatkozó szabályait azon tanúvallomások vonatkozásában lehet alkalmazni, amelyeknél a tanúzási figyelmeztetésre e törvény rendelkezései szerint is sor került.

[32] Az említett BJE határozat V. pontja értelmében „az a vallomástétel megtagadására jogosult tanú, aki a korábbi Be. szabályai alapján a vallomástételt nem tagadta meg, majd a Be. hatálybalépését követően az újabb kihallgatása során e jogosultságával élni kíván, és nem

teszt vallomást, a korábban tett vallomása a Be. hatálybalépését követően sem használható fel. Másként fogalmazva, ahhoz, hogy egy törvényi figyelmeztetés jogkövetkezménye alkalmazható legyen, e törvényi figyelmeztetést kell közölni, és az arra adott válasznak is meg kell történnie. Ez egyben azt is jelenti, hogy ha a tanút a korábbi Be. szabályai szerint tanúként már kihallgatták, a Be. hatálybalépését követő ismételt kihallgatásakor a tanúzási figyelmeztetést az új törvény szerint kell közölni. Ez esetben tehát nem közömbös, ha a korábbi Be. szerint vallomást tett tanú él a vallomástétel megtagadásának jogával.”.

[33] A másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a bíróságok által kötelezően alkalmazandó jogegységi határozat azt az esetet szabályozza, amikor a tanú a nyomozati, majd a bírósági szakban is kihallgatható, azonban jelen ügyben a sértett ismeretlen helyre távozott, ezért az eljárás bírósági szakaszában már nem vett részt. E tényadatra tekintettel az eljáró bíróságoknak a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján sértett sértett nyomozás során tett vallomását felolvasással a bizonyítás anyagává kellett volna tenniük, azonban ezt elmulasztották. A törvényszék – az ügyészi indítvány ellenére – a másodfokú tárgyalás keretében kizárólag a sértett nyomozati vallomásáról „felvett jegyzőkönyv dátumát és a jegyzőkönyv felvételének okát” ismertette (9.Bf.64/2024/12. számú törvényszéki jegyzőkönyv 3. oldal).

[34] A sértett nyomozati szakban tett vallomásának felhasználhatóságát nem befolyásolhatta volna az a körülmény, hogy ismeretlen helyen tartózkodása miatt a bírósági szakban már nem lehet nyilatkoztatni a mentességi jogáról, mert az ismeretlen helyen tartózkodás, mint a tanúként történő kihallgatás akadálya és a mentességi jogra figyelmeztetés követelménye

– értelemszerűen – egymással összeférhetetlen megállapítások, ugyanis az ismeretlen helyen tartózkodó személy kihallgatása és ebből adódóan bármely törvényi figyelmeztetése fogalmi képtelenség.

[35] Az eddig kifejtettek alapján mind a járásbíróság, mind a törvényszék megsértette a Be. 507. § (1) bekezdését, mert olyan bizonyítékot rekesztettek ki hivatalból, amelynek felhasználása nem ütközött volna a Be. rendelkezéseibe. A törvényszék akkor járt volna el helyesen, ha a másodfokú tárgyaláson a sértett nyomozati szakban tett vallomását a Be. 589. §-a alapján alkalmazandó Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján felolvasással a bizonyítás anyagává tette volna. A fellebbviteli főügyészség helytállóan utalt arra, hogy ennek elmaradása a harmadfokú eljárásban nem pótolható, mert a Be. 619. § (2) bekezdése értelmében a harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak, azonban az ítéltábla abban már nem osztotta a vádhatóság álláspontját, hogy a sértetti vallomás hiányában a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja alapján részben megalapozatlan és ezért a Be. 625. § (4) bekezdése alapján a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése és a törvényszék új eljárásra utasítása szükséges. A harmadfokú bíróság ezzel kapcsolatos eltérő jogi álláspontját jelen határozat későbbi bekezdéseiben fejti ki.

[36] Az első- és másodfokú bíróság a mulasztásával tehát olyan relatív eljárási szabálysértést követett el, amely a harmadfokú eljárásban nem orvosolható, azonban a Be.

625. § (1), (2), (3) és (4) bekezdésében szabályozott hatályon kívül helyezést eredményező oknak sem minősül. Az ügyészi érvelésre is figyelemmel a feltárt relatív eljárási szabálysértés legfeljebb a

Be. 609. § (1) bekezdésének lenne megfeleltethető, azonban e törvényhely alapján a harmadfokú eljárásban nincs helye hatályon kívül helyezésnek. Hangsúlyozandó, hogy az ítéltábla még az esetleges törvényi felhatalmazás hiányában sem hozott volna hatályon kívül helyező döntést, mert – a későbbiekben még részletezendő okok miatt – az említett szabálysértés az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására nem volt kihatással.

[37] Végezetül e tárgykörben szükséges rögzíteni, hogy a fellebbviteli főügyészséggel egyezően a harmadfokú bíróság is észlelte, hogy a másodfokú bíróság ítélete önellentmondásos, mert annak [26] bekezdésében a vádlott és a sértett vádbeli napon fennállt élettársi kapcsolatára hivatkozást – kétséget kizáró bizonyítottság hiányában – elvetette, ezzel szemben ügydöntő határozata [23] bekezdésében az élettársi kapcsolatra visszavezethető vallomástétel megtagadásának jogosultságát részletezte.

[38] A felülbírálat ezt követő szempontja, hogy a másodfokú ítélet tényállásának a másodfellebbezéssel érintett része megalapozott-e, ugyanis a Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[39] A tényállás hiányossága esetén a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételének van helye, az iratellenesség pedig – értelemszerűen, mibenlétéből fakadóan – az iratok tartalma alapján orvosolható. A részleges megalapozatlanság kiküszöbölésének nincs mennyiségi korlátja, bármilyen nagy terjedelmű is a megalapozatlanság, az iratok tartalma alapján, helyes ténybeli következtetés útján vagy bizonyítás felvételével kiküszöbölhető (EBH 2018. B.8.).

[40] A hatályos büntetőeljárási törvény csak a teljes – a másodfokú eljárásban helyre nem hozható – megalapozatlanság okából engedi meg a hatályon kívül helyezést, míg az ítélet részleges megalapozatlanságának kiküszöbölését a másodfokú bíróság kategorikus – mérlegelést nem tűrő – kötelezettségévé teszi. A részleges megalapozatlanság ezért hatályon kívül helyezés alapjául nem szolgálhat (EBH 2019. B.9.).

[41] A részleges megalapozatlanságot a másodfokú eljárásban tehát minden esetben ki kell küszöbölni (BH 2025. 33.).

[42] A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a fentebb részletezett kúriai iránymutatásoknak megfelelően az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát – az alább még kifejtendők szerint tévesen – észlelve nem helyezte hatályon kívül a járásbíróság

ügydöntő határozatát, hanem az ítélete [24] bekezdésében megjelölt megalapozatlansági okot a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján részben az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, részben a másodfokú bíróság által megjelölt Be. 600. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással felvett bizonyítás alapján kiküszöbölte és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapított meg, amelyre tekintettel a vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette.

[43] A másodfokú bíróság ítélete [26] és [28] bekezdésében rögzítette azokat a „helyesbítés”-nek nevezett módosításokat, amelyekkel – meggyőződése szerint – a tényállást megalapozottá tette, azonban pont e korrekciók következtében ügydöntő határozata a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján részben megalapozatlanná vált, mert az általa megállapított tényállás részben ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. Mindez azt is eredményezte, hogy a törvényszéki ítélet a Be. 619. § (3) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, azonban e megalapozatlanság a Be. 619. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározott törvényi felhatalmazás szerint eljárva az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján a harmadfokú bírósági eljárásban kiküszöbölhető volt.

[44] Az elsőfokú ítélet tényállása szerint a vádlott és a sértett az elkövetés napján élettársak voltak, amely ténymegállapítást a törvényszéki ítélet [26] bekezdése úgy módosította, hogy a vádlott és a sértett között „2018. március 9. napján nem állt fenn kétséget kizáró bizonyossággal élettársi kapcsolat”. A nyomozati iratokban fellelhető rendőri jelentések és tanú2 tanúvallomása (nyom. ir. 11., 17. és 46. oldal) egybehangzóan élettársakként hivatkoznak a vádlottra és a sértettre, továbbá vádlottl vádlott is úgy nyilatkozott az előkészítő ülésen, hogy „Nem vitatom a vádirati tényállásból, hogy élettársak voltunk sértettvel, és valóban ott éltünk az abban megjelölt időszakban.” (4.B.90/2020/7. számú járásbírósági jegyzőkönyv 3. oldal). A vádlott az elsőfokú bírósági tárgyaláson sem vitatta élettársi kapcsolatukat, ellenkezőleg, az utolsó szó jogán a sértettől megjegyezte, hogy „Neki az volt a fájó pont az életében, hogy nem vettem el őt feleségül.” (4.B.131/2023/7. számú járásbírósági jegyzőkönyv 5. oldal). Ezen előzményeket követően, a vádemeléshez képest több mint 4 évvel később megtartott másodfokú bírósági tárgyaláson a vádlott már vitatta az élettársi kapcsolat fennállását, azonban elismerte, hogy egy házban laktak és a sértett „Verseckiné akart lenni” (9.Bf.64/2024/12. számú törvényszéki tárgyalási jegyzőkönyv 2-3. oldal). A másodfokú bíróság által felvett bizonyítás keretében megtartott tárgyaláson arra irányuló kérdés nem hangzott el, hogy a vádlott miért változtatta meg korábbi kategorikus álláspontját az élettársi kapcsolat kérdésében.

[45] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság irathűen jelölte meg a tényállásban a sértettet a vádlott „akkori élettárs”-ának, vagyis az elkövetéskori élettársának, mert az ügyadatok és a vádlottnak a másodfokú bírósági tárgyalásig tett nyilatkozatai egymást kiegészítve, egybehangzóan alátámasztották e ténymegállapítást, míg ezzel ellentétes adat kizárólag a vádlott évekkel később megváltoztatott előadása volt, amely eltérésre magyarázattal nem szolgált. A harmadfokú bíróság ezért mellőzte a másodfokú ítélet [26] bekezdésében feltüntetett tényálláskorrekciót.

[46] A törvényszék ügydöntő határozata [28] bekezdésében a joghatályos magánindítvány előterjesztésére vonatkozólag is megváltoztatta a járásbíróság által megállapított tényállást. A másodfokú bíróság módosítása szerint „sértett sértett 2018. június 27. napján elkésztett terjesztett elő magánindítványt”, azonban az ítéltábla ezt a másodfokú bíróság által „helyesbítés”-nek nevezett változtatást is iratellenesnek találta az alábbi okok miatt.

[47] Mindenekelőtt szükséges rámutatni arra, hogy a másodfokú bíróság ugyan hibamentesen idézte ítélete [31] bekezdésében a magánindítvány jelenleg hatályos törvényi szabályozását, azonban figyelmen kívül hagyta, hogy az elkövetéskor és ennek megfelelően a magánindítvány előterjesztésekor még a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény volt hatályban, ezért a magánindítvány, illetve annak joghatályossága szempontjából az 1998. évi XIX. törvény 173. § rendelkezései bírnak jelentőséggel. Az 1998. évi XIX. törvény 173. § (1) bekezdése szerint magánindítványra üldözendő bűncselekmény miatt csak a jogosult feljelentése alapján indítható büntetőeljárás. A magánindítvány előterjesztőjének bármely olyan nyilatkozatát, amely szerint az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását kívánja, magánindítványnak kell tekinteni. A (2) bekezdés értelmében a magánindítvány előterjesztésére jogosult nyilatkozatát be kell szerezni, ha a nyomozás megindítását követően derül ki, hogy a cselekmény csak magánindítványra büntethető. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a magánindítványt attól a naptól számított harminc napon belül kell előterjeszteni, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekmény elkövetőjének kilétéről tudomást szerzett. A (2) bekezdésben meghatározott esetben ezt a határidőt attól a naptól kell számítani, amelyen a magánindítványra jogosult a felhívásról tudomást szerzett. Az elhunyt sértett hozzátartozója a még nyitva álló határidő alatt terjesztheti elő a magánindítványt. Végezetül a (4) bekezdés szerint a magánindítvány előterjesztésére nyitva álló határidő elmulasztása miatt igazolásnak akkor van helye, ha a bűncselekmény közvadra üldözendő.

[48] Az 1998. évi XIX. törvény 51. § (1) bekezdése értelmében a sértett az, akinek a jogát vagy a jogos érdekét a bűncselekmény sértette vagy veszélyeztette. Ez a személy jelen esetben sértett sértett volt.

[49] Az ítéltábla abban egyetértett a törvényszékkel, hogy a magánindítvány hiánya olyan anyagi jogi büntethetőségi akadály lehetőségét veti fel, amelyre tekintettel a már megindított büntetőeljárást meg kell szüntetni, azonban iratellenes az a megállapítása, miszerint a sértett csak 2018. június 27. napján, azaz elkésztett terjesztett elő magánindítványt. A harmadfokú bíróság ismételt önellentmondásosnak találta a törvényszék ítéletét, mert a nem joghatályos magánindítvány előterjesztésének dátumát egy olyan eljárási cselekmény, nevezetesen a sértett nyomozás során tett tanúvallomása napjához kötötte, amely tanúkihallgatási jegyzőkönyvet kirekesztett a bizonyítékok köréből, ezzel szemben a tanúvallomás tartalmára vonatkozó tényadattal módosította a tényállást, amikor azt állapította meg, hogy e tanúvallomásban a sértett magánindítványt terjesztett elő, azonban a kihallgatás fogatosításának dátumára figyelemmel, ezt elkésztett tette meg. A tanúvallomás bizonyítékok köréből történt kirekesztése és ahhoz köthetően a magánindítvány előterjesztésének – mint érdemi nyilatkozatnak – elkészttségére hivatkozás egymással

feloldhatatlan ellentétben álló érvek, amit feltehetőleg a törvényszék is érzékelt, ezért járt el akként a tárgyalásról felvett jegyzőkönyv tanúsága szerint, hogy „A tanács elnöke ismerteti sértett sértett vonatkozásában 2018. június 27. napján felvett jegyzőkönyv dátumát és a jegyzőkönyv felvételének okát.” (9.Bf.64/2024/12. számú törvényszéki tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal).

[50] A 2018. március 28. napján felvett 13040/840/2018.bü. számú rendőri jelentés 2. oldala szerint a sértett „Kijelentette, hogy kéri vádlottl ellen az eljárás lefolytatását zaklatás miatt, magánindítvánnyal kíván élni. A fentiek alapján javaslom a nyomozás elrendelését zaklatás miatt.” (nyom. ir. 18. oldal). A másodfokú bíróság ítélete [35] bekezdése szerint azért nem fogadta el e nyilatkozatot magánindítvány előterjesztéseként, mert „A rendőri jelentés, mint rendelkező közokirat bizonyító ereje nem terjed ki a rögzített nyilatkozat tartalmi valóságának az igazolására.”. A vádhatóság alappal kifogásolta, hogy a Budapest Környéki Törvényszék figyelmen kívül hagyta azt a több évtizede töretlen bírói gyakorlatot, amely szerint joghatályos a magánindítvány, ha a sértett az eljáró nyomozó előtt kifejezésre juttatta, hogy a sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt kívánja az elkövető megbüntetését, és ezt a körülményt a nyomozó által készített jelentés is tartalmazza (BH 1983. 272.). A bíróságok következetes ítélkezése szerint csak az olyan nyilatkozat tekinthető joghatályos magánindítványnak, amelyben a sértett kifejezésre juttatja, hogy a feljelentett személy büntetőjogi felelősségét kívánja (BH 2001. 507.). A Kúria a Bfv.II.851/2010/5. számú végzésében arra is rámutatott, hogy a rögzítés módja a hatósághoz tett nyilatkozatban előterjesztett magánindítvány érvényességét és ehhez kapcsolódóan a joghatályosságát nem érinti, így a törvényes határidőn belül előterjesztett magánindítvány, amelyet a nyomozás iratai között elfekvő rendőri jelentés tartalmaz, joghatályos magánindítványnak minősül.

[51] Mindezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy a sértettnek a 2018. március 28. napján felvett rendőri jelentésben foglalt nyilatkozata megfelel a magánindítvány tartalmi követelményeinek, ezért a másodfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az eljárásban nincs joghatályos magánindítvány, mert a hivatkozott dátum az elkövetés napjához képest, amely egyben a bűncselekmény elkövetőjének kilétéről való tudomást szerzés napja is, harminc napon belüli. A harmadfokú bíróság ezért a másodfokú ítélet [28] bekezdésének tényálláskorrekcióját is mellőzte, mert a törvényszék érvelésével ellentétben az elsőfokú bíróság ügydöntő határozata [8] bekezdésének ténymegállapítása mind az iratanyaggal, mind a bírói gyakorlattal összhangban áll.

[52] A teljesség igénye végett az ítéltábla rögzíti, hogy a helyes ítéletszerkesztési forma szerint a történeti tényállásba tartozik a magánindítvány előterjesztésének ténye, azonban joghatályossága már a jogi indokolás körében értékelendő.

[53] A fentebb kifejtett indokok mentén a másodfokú bíróság által eszközölt módosítások mellőzésével a járásbírói tényállás vált a harmadfokú eljárásban is irányadó tényállássá, amely nem szenved megalapozatlansági hibában, az ügy elbírálása szempontjából releváns tényadatokat tartalmazza, iratszerű és a vádlott személyével, illetve cselekvőségével kapcsolatos megállapítások is helytállóak.

[54] A másodfokú bíróságnak tehát az ítélezése alapjául az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kellett volna elfogadni, ezt a harmadfokú bíróság pótolta, így e megalapozott tényállás a Be. 619. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is. Az ítéltábla ezért a felülbírálatát az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, mert a Kúria következetes ítélezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018. B.8., EBH 2019. B.9. és BH 2019. 220.).

[55] Az első- és másodfokú bíróság a bűnösség kérdésében eltérő álláspontra helyezkedett, ezért a harmadfokú bíróságnak azt a kérdést kellett eldöntenie, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított és a másodfokú bíróság téves álláspontja helyett az ítéltábla által megalapozottnak elfogadott tényállásból következik-e a vádlott büntetőjogi felelőssége. Jelen esetben az a speciálisnak nevezhető eljárási helyzet állt elő, hogy a harmadfokú bíróságnak kell rámutatni azokra a felülbírálati elemekre, amelyeket a törvényszék a magánindítvány joghatályosságának téves megállapítása miatt mellőzött.

[56] A Budapest Környéki Törvényszéknek az elsőfokú bírósági ítélet érdemi felülbírálata során meg kellett volna állapítani, hogy a járásbíróság az indokolási kötelezettségét teljesítette és kellő részletességgel megindokolta, hogy milyen bizonyítékokra, illetve mely indokokra alapította a vádlott bűnösségét. Az okiratok és a tanúvallomások tartalmát egyenként és egymással ütköztetve is értékelte, ítélete indokolásából egyértelműen nyomon követhető, hogy melyek voltak azok a tényezők, amelyeket irányadónak tekintett. A logika és az észszerűség követelményét szem előtt tartva mutatta be, hogy az eljárás alatt feltárt adatok és bizonyítékok miként illeszkedtek egymásba.

[57] A törvényszéknek a felülbírálat keretében arra a meggyőződésre kellett volna jutnia, hogy a Gödöllői Járásbíróság által felsorolt és értékelt bizonyítékokból nyert adatok – még a tévesen mellőzött sértetti vallomás ellenére is – egyértelműen beilleszthetők a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártságáról a másodfokú bíróságnak is meg kellett volna állapítani, hogy feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétséggé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021. 35. [64] bekezdés). Jelen esetben a közvetett bizonyítékok – a sértett nyomozati vallomása nélkül is – a tényállásban rögzített valamennyi tényadatot magukban foglalták. A közvetett bizonyítékok zártláncúsága az elsőfokú bíróság indokolásból ellenőrizhető, továbbá egyértelműen beazonosítható, hogy a járásbíróság hogyan jutott el a vádlott bűnösségére levont végkövetkeztetéséhez.

[58] Az elsőfokú bíróság tehát okszerűen vont következtetést vádlott1 vádlott bűnösségére és cselekménye minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, a harmadfokú bíróság ez utóbbi kérdésben sem értett egyet a másodfokú bíróság álláspontjával. Az

ítélőtábla ezért a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és vádlott1 vádlottat – az elsőfokú bíróság ítéletével egyezően – bűnösnek mondta ki a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntetében.

[59] A fellebbviteli főügyészség átiratában írtak miatt az ítélőtábla jelen helyen arra is rámutat, hogy az elsőfokú ítélet [18] bekezdésének az a megfogalmazása, hogy „(...) megöléssel fenyegette meg (volt) élettársát (...)”, nem áll ellentétben a tényállással, mert a zárójelbe rakott „volt” szó nem a törvényi tényállásban meghatározott „volt élettársa” sértettet jelöli, kizárólag arra utal, hogy a vádlott és sértett között a cselekmény elkövetésének napjához viszonyítva a határozat kihirdetésekor már nem állt fenn az élettársi kapcsolat.

[60] A joghátrány megválasztása körében a másodfokú bíróságnak ki kellett volna fejteni, hogy a járásbíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva, hiánytalanul vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[61] Az elkövetés óta eltelt időtartammal kapcsolatban – az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) AB határozatában írtakra is figyelemmel – az ítélőtábla kiemeli, hogy az időmúlás az enyhítő körülmények sorába tartozik, a cselekmény elkövetése és a jogerős elbírálás közötti időt jelöli. Ehhez képest a büntetőeljárás elhúzódása a büntetés mértékét nevesítetten, kompenzációs jelleggel csökkentő enyhítő körülmény, amely tartam a terhelten szembeni megalapozott gyanú közlésétől a jogerős elbírálásig tart (ÍH 2023. 51.). A hosszabb idő eltelte az időszerű büntetés hatékonyságának a sérelmét jelenti, ezért a harmadfokú bíróság szükségesnek tartja külön hangsúlyozni, hogy a büntetőeljárás elhúzódása a büntetéskiszabás körében nyomatékos enyhítő tényezőként került értékelésre.

[62] A járásbíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a büntetlen előéletű vádlottal szemben, a jelentős időmúlásra és a fokozatosság elvére is tekintettel büntetés kiszabása helyett intézkedés alkalmazása is elegendő, azonban az ítélőtábla az ügy tárgyához képest kiemelkedő tartamú időmúlásra tekintettel elégségesnek tartotta a Btk. 63. § (1) bekezdés a) pontja szerinti legenyhébb intézkedés alkalmazását, ezért a vádlottat a Btk. 64. § (1) bekezdése alapján megrovásban részesítette. A harmadfokú bíróság a Btk. 64. § (2) bekezdése alapján rögzíti, hogy a megrovással a bíróság helytelenítését fejezi ki a jogellenes cselekmény miatt, és felszólítja a vádlottat, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől.

[63] A bűnösnek kimondott vádlottat a Be. 574. § (1) bekezdése értelmében kötelezni kellett az eljárás alatt keletkezett bűnügyi költség viselésére, ezért a harmadfokú bíróság e tárgykörben is megváltoztatta a törvényszék ítéletét és a hivatkozott törvényhely alapján kötelezte a vádlottat, hogy az első- és másodfokú eljárás során felmerült 154.448 forint bűnügyi költséget fizesse meg az államnak.

[64] A másodfokú bíróság ítéletének egyéb, nem érdemi rendelkezései törvényesek voltak.

[65] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 620. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 624. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb – nem érdemi – rendelkezéseit a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

[66] A harmadfokú eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 613. § (1) bekezdése értelmében, a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[67] A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 458. § (3) bekezdése zárja ki, amelynek értelmében a harmadfokú bíróság ügydöntő határozata azon a napon emelkedik jogerőre, amikor azt meghozták.

Budapest, 2025. év november hó 11. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Katalin s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 9.Bf.64/2024/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.383/2024/15. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2025. év november hó 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év november hó 11. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke